

מישאל ידו

דברים לזכרו של חבר

מושיקו הלוי

הלוואי ויכולנו לשבת ביחד, אחד ליד השני, ולשוחח כרגיל על ריקודי עם ונושאים אחרים כמו שנהגנו בעבר בכל מפגש. אני רוצה לספר על הקשר שהיה בינינו ואני מתקשה לספר עליך בלשון עבר. יש לי קושי להאמין שאתה לא איתנו.

אני זוכר את כל הפעילויות המשותפות שלנו, הן חרוטות אצלי בגוף ובנשמה. אתה היית הראשון בארץ לראות את ריקודי החדשים, רשמת את הריקודים שלי, תיאמנו השתלמויות, היו לנו הצלחות משותפות ובאופן טבעי הפכנו ידידים.

לא פעם היית מליץ יושר שלי והגנת עליי בוויכוחים בין הרוקדים, שבסופו של דבר הם נוכחו לדעת שהם טעו.

בכל ביקור שלי בארץ (בשנים בהן חייתי בארה"ב), דבר ראשון שעשיתי, הרמתי טלפון כדי ליידע אותך שהגעתי ובהזדמנות זו קבענו פגישה.

ביקשת ממני לבוא ולהתארך בחוגי הרקדה שלך, אם זה בבית ברבור, אם זה ביפו, בכפר המכביה, בביכורי העיתים, בבית הסופר ובבית דני.

נסעתי איתך, ברכב שלך, למקומות רבים ושונים, חלקם שמחים וחלקם עצובים. עצם המחשבה שהיינו ביחד לא דווקא בהקשר לריקודים הוסיפה נדבך נוסף למערכת הידידותית שלנו.

כשהגיע מועד הבחירות לארגון המרקידים לפני מספר שנים, פנית אליי בהצעה, להיות יושב הראש של הארגון. סיפרת לי על המצב הקשה של הארגון הן מבחינה ארגונית והן מבחינה חברתית. אמרת לי שהאישייות שלי תכניס אווירה שונה לארגון. אתה מישאל היית זה שעמל קשה לשכנע את הבוחרים להצביע עבורי ובזכותך נבחרתי. לצערי אחרי שנה וחודשיים נאלצתי לוותר על תפקיד כפוי טובה.

לך דיווחתי על כל המתרחש בארגון. אבל גם אתה, נאלצת להסכים, מחוסר ברירה ולאור האווירה הכללית שרווחה, שטוב אעשה אם אוותר על התפקיד כיושב ראש הארגון.

מישאל ידו, במסגרת ריקודי-העם, היית אחד מעמודי התווך. אחד המרקידים המצליחים. היית מבוקש להרקיד באירועי ימי העצמאות, סיעת לרבים מן הרוקדים בכל הזדמנות שנתבקשת ומעל הכל לימדת את הרוקדים לאהוב ריקודי עם. לא אהסס לומר שאתה תחסר לי מאוד, כי המטען החברותי שלנו הכיל כל כך הרבה איכויות שימשיכו להיות חקוקים בתוכי.

תנוח מישאל על משכבך בשלום, ואני אמשיך לזכור עד סוף חיי את החברות הנפלאה שהייתה לנו.

אני זוכר את כל הפעילויות המשותפות שלנו, הן חרוטות אצלי בגוף ובנשמה.